

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgave betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

DE TAALREGELING IN GERECHTSZAKEN.

HET GEKNOEI IN DE SENAATSCOMMISSIE

Wat gaat het toch moeilijk en traag, wanneer aan de Vlamingen een sprankel recht moet gegund worden ! Wat moet de minste hervorming worden afgedwongen in zwaren, onverkwikkelijken strijd ; wat leggen er te Brussel veel politiekers een volkomen onbegrip aan den dag van het ware belang van ons land !

Wat zich thans voordoet in de Senaatscommissie hadden wij voorzien en in het artikel « De Wet gestemd », dat verscheen in ons blad van 3 Juni 1934, schreven wij « Zullen wij nogmaals in den Senaat een herhaling beleven van een algemeenen aanval op den reeds zoo geminimiseerden tekst der Kamer ? Het zou ons geenszins verwonderen, doch er dient van nu af op gewezen dat elke wijziging, die nog aan dezen tekst zou gebracht worden, de wet voor de Vlamingen absoluut onaanvaardbaar zou maken ».

Wie iets anders zou verwacht hebben, zou bewijzen weinig besef te hebben van de mentaliteit onzer Franschgezinde senatoren. Duim voor duim zullen zij elke toegeving bestrijden. Wat wij beleefd hebben voor de vervlaamsching der Gentsche Hogeschool, zal zich herhalen voor de vervlaamsching van het Gerecht. Er zal slechts geweken worden voor de onweerstaanbare kracht van den volkswil, doch alle middelen zullen worden aangewend om de verfranschte burcht van ons rechtswezen te doen weerstand bieden tot het laatste uur.

Bij die Heeren, geen schijn van rechtvaardigheidszin, geen vaag idee van de noodzakelijke voorwaarden eener gezonde cultuur, niet het minste begrip zelfs van het weloverwogen nationaal belang; enkel een instinctieve verdediging van egoïstische voorrechten, een blind verweer tegen de opkomende Vlaamsche volkskracht, en ten slotte, al het andere omvattend, het enggeestig misprijzen van den welgestelden burger, die denkt door middel van het Fransch een hoogere beschaving deelachtig te zijn, tegenover de eenvoudige menschen, die enkel hun eigen taal spreken.

In den beginne van 1929, kondigde het toenmalig hoofd der regeering, het voor de zooveelste maal plechtig af van op het spreekgestoelte van het Parlement : de Vlaamsche zaak zou opgelost zijn tegen het jubeljaar 1930. In bestuur, leger en gerecht zou het eentalig karakter van de Vlaamsche gewesten geëerbiedigd worden. En wat was de uitslag dezer belofte ? Een bestuurlijke taalwet die op alle gebied de tweetaligheid bestendigt, en die dan nog op dusdanige wijze wordt verguisd en gesaboteerd dat men werkelijk begint te twijfelen aan de waarde der wettelijkheid in ons land ! En voor het gerecht ? Nog steeds niets !

De vijftien jaar verstreken sinds den wapenstilstand blijken niet voldoende te zijn geweest om de formule te vinden die in gerechtszaken de Koninklijke belofte van « gelijkheid in rechte en in

feite » tusschen Vlaanderen en Wallonië zou kunnen verwezenlijken.

Na eendeloze discussies, ontelbare verdagingen en verzendingen heeft eindelijk de Kamer van Volksvertegenwoordigers een wet gestemd die zekere kansen op verbetering bood, al werd zij ook door de Vlaamsche juristen zonder enthousiasme ontvangen. Al had de Kamer niet anders gekund dan het beginsel der eentaligheid van Vlaanderen in de wet schrijven, toch was dit principieel al te zeer verzwakt door alle mogelijke toegevingen die in den langen en pijnlijken strijd de Vlaamsche vertegenwoordigers waren afgedwongen geworden door het machtig blok der Brusselsch-Waalsche coalitie. Allerlei overgangsmaatregelen zouden de tweetaligheid nog gedurende gansche geslachten bestendigen, allerlei uitzonderingen zouden breed de poort open zetten voor misbruiken en willekeur; en voor de Brusselsche omgeving was er een regiem voorzien dat in feite het tegenwoordig stelsel van haast volledige uitsluiting van de Nederlandsche taal uit de gerechtszalen bekrachtigde. Er was dus stellig geen aanleiding tot het ontsteken van vreugdevuren; doch de wet was in elk geval, niettegenstaande haar belangrijke gebreken, een onbetwistbare vooruitgang. Onze Vlaamsche juridische cultuur zou er ernstig door bevorderd worden en, wat Brussel betreft, werd in elk geval het gebied der intensieve verfransching beperkt tot de «agglomeratie» en bestond dus voor de toekomst de mogelijkheid, bij een flinken heropbloei van het Vlaamsch leven, den invloed hiervan te Brussel te doen gelden. Het was wel een wissel getrokken op een zeer verren vervalldag, doch er bleef toch een straalte hoop.

Deze wet werd, in een geest van breede verzoeningsgezindheid gestemd door haast al de vertegenwoordigers van de Vlaamsche gewesten, tot welke partij zij ook behooren. Het was dus wel degelijk het minimum van den Vlaamschen volkswil dat door deze stemming tot uiting werd gebracht. Onze volksvertegenwoordigers zullen er zich stellig niet aan verwacht hebben dat het zou beproefd worden aan dezen zoo klaar uitgesproken wil te weerstaan, en, vertrouwend op de soevereine medezeggenschap van het volk, hadden zij den datum der in voege treding van de wet reeds vastgesteld op 15 September 1934...

Wat geven de indieners der amendementen in de Senaatscommissie om dit alles? Zij stellen vast dat er bij de Vlamingen verdeeldheid heerscht, zij weten dat de hedendaagsche zorg voor het brood, bij vele mensen de belangstelling voor hogere geestelijke aangelegenheden zeer vermindert. Daarvan zouden nu die Heeren gebruik willen maken om al het gedane werk te vernietigen en om het greintje

recht dat zoo karig aan de Vlamingen was toegemeten geworden weer te ontrooven.

Hun amendementen zijn niet talrijk, doch ze zijn beslissend.

Het regiem voorzien voor de Brusselsche agglomeratie, dat regiem dat, met den thans heerschen den geest in de Brusselsche juristenwereld, het haast uitsluitend gebruik van het Fransch volkomen bestendigt, zou dienen uitgebreid te worden tot gansch het arrondissement...!! Zulks zou de verfransching opeens doen doordringen tot een groot aantal cantons en gemeenten die tot nogtoe zuiver Vlaamsch gebleven waren.

Om de Brusselsche verfranschte advocatenwereld ter wille te zijn, zou heel het Vlaamsch arrondissement Brussel voor onze cultuur verloren gaan. Het zou het geweldigste succes zijn dat de verfransching ooit zou hebben kunnen boeken. Het zou de allergevaarlijkste wig zijn die plotseling zou gedreven worden in de Vlaamsche verdedigingsschans.

Verder stellen die Heeren ook voor dat de taal der pleidooien volledig vrij zou zijn, behalve in het geval de rechter de partijen niet verstaat. Dus, volledige uitsluiting van het Nederlandsch uit alle rechtbanken in Wallonië en daarentegen, bestendige tweetaligheid voor de rechtbanken in Vlaanderen. Het is de ontwerpers van deze wijziging niet genoeg dat zijzelf en al degenen die hun studiën hebben aangevangen, gedurende gansch hun loopbaan in 't Fransch mogen pleiten in Vlaanderen en dat aldus alle persoonlijke belangen gevrijwaard blijven. Waar het hun om te doen is, is te beletten dat de toekomstige juristen de noodzakelijkheid zouden inzien zich in de Nederlandsche taal te bekwamen en hun hooger onderwijs in deze taal te volgen. Zij willen dat de Nederlandsche cultuur in ons land den ondergeschikten rol zou blijven vervullen waartoe 100 jaar verfransching haar verlaagd heeft.

Eindelijk is er nog het comisch gedeelte van deze amendementen: die Heeren wenschen ook op te komen voor de algemeene tweetaligheid zoowel in Wallonië als in Vlaanderen en, met een onbetaalbaar «sérieux» stellen zij de oprichting voor van Fransche kamers bij de Vlaamsche rechtbanken en van... Vlaamsche kamers te Luik, Charleroi en Bergen! Wanneer men nu ook nog in den Senaat het voorstel van Mathieu mocht aannemen, namelijk het gebruik van het Waalsch dialect in het pretorium, zou het er in de Waalsche rechtbanken bont beginnen uit te zien!

Gelukkig dat de 8 Heeren der Senaatscommissie die op dit geniaal gedacht kwamen, door het laatste voorstel werkelijk allen ernst aan hun amendementen hebben ontnomen. Wij zijn benieuwd hoe hun voorstel tot het oprichten van Vlaamsche

kamers in Wallonië door de Waalsche publieke opinie zal ontvangen worden. Inderdaad, zoolang men aan de Fransche eentaligheid ten hunnent niet raakt, worden de Walen gemakkelijk bereid gevonden te doen aan Fransch imperialisme en alle franschgezinde ondernemingen tegen Vlaanderen te steunen; doch zoodra er kwestie is van iets Vlaamsch in Wallonië, welk verontwaardigd huilkoor zal men niet hooren opgaan! Deze onhandigheid van de 8 commissieleden zal zeer waarschijnlijk hun opzet vrijdelen; doch mocht er ooit een mogelijkheid bestaan dat de Senaat op de amendementen in kwestie zou willen ingaan, dient met de meeste beslistheid door de Vlamingen verklaard dat zij liever geene wet hebben dan dergelijk misbaksel.

Die heeren spelen gevaarlijk spel. Bedenkingen als diegenen die hierachter door een onzer medewerkers worden uiteengezet, zijn in den laatsten tijd in omloop bij vele Vlaamsche juristen. Om de nadeelen der tweetaligheid duidelijk te maken, zouden zoo gemakkelijk voor de Waalsche rechtbanken voortdurend taalincidenten kunnen verwekt worden die spoedig een einde zouden stellen aan alle tweetaligheid, zoowel in Vlaanderen als in Wallonië.

Het uiterst betreurenswaardig feit dat te dezer gelegenheid andermaal dient vastgesteld, is de geestesrichting van zoovele menschen in ons land, die volstrekt, niettegenstaande de geschiedenis der laatste jaren, niettegenstaande de onweerstaanbare stuwkracht der Vlaamsche beweging, blijk geven niet het minste besef te hebben van het hoogere doel dat door de Vlamingen wordt nagestreefd. Dit blijkt andermaal weer zoo duidelijk uit de amendementen der acht senatoren. Dat het niet hoofdzakelijk te doen is om het uitschakelen van een reeks grieven, hoe betreurenswaardig die ook mogen wezen, doch dat het doel er in bestaat den opbouw eener Vlaamsche cultuur te verzekeren, zullen die Heeren toch nooit begripen. Dat de Vlaamsche bevolking hunkert naar een hooger geestesleven in eigen taal, dat de Vlaamsche jeugd hooger beschaving wil deelachtig zijn naar eigen aard, dit alles blijft voor deze menschen een gesloten boek. Dat het de plicht is van den staat deze cultureele beweging door alle middelen te steunen en te beschermen, willen ze niet beseffen en heel hun pogen bestaat

er slechts in met alle middelen den staat te belemmeren in zijn natuurlijke taak en aldus bij zooveel een geestesgesteldheid te doen ontkiemen waarvan dan ook weer dezelfde heeren het gevaar geenszins beseffen. Bij hen niet de minste generositeit, nooit enig inzicht dat verder gaat dan het egocentrisch kringetje der eigenbelangen; geen de minste voeling met het volk.

Zoodra het meest dreigend gevaar van de Vlaamsche gedachte eenigszins geluwd schijnt, zoowel door de gedeeltelijke voldoening, die door sommige wetten werd gegeven als door den economischen nood dezer tijden, herneemt het gekuip en gekonkel, wil men terug veroveren wat men noodgedwongen aan het Vlaamsche recht had moeten prijs geven.

Maar die Heeren zouden zich wel eens kunnen vergissen betreffende den geest die heerscht bij de Vlaamsche juristen en onder de Vlaamsche bevolking en ze zouden wel eens verbaasd kunnen staan van de geweldige reactie die hun handelwijze zou kunnen in het leven roepen. Wanneer die Heeren zouden verlangen dat bij de toekomstige verkiezingen hun houding in zake de vervlaamsching van het gerecht een van de punten zou wezen waarover het Vlaamsche volk zijn meening zou te zeggen hebben, dan zou de uitslag hiervan voor hen wel eens een bittere teleurstelling kunnen worden.

De Vlamingen van alle gezindheid en van elke politieke overtuiging zijn nu verwittigd van den aanslag die beraamd wordt tegen hun onbetwistbaar recht; zij weten nu hoe enkele senatoren er zich op voorbereiden den wil, dien het Vlaamsche volk heeft uitgesproken door de haast eenparige stemming van zijn volksvertegenwoordigers, te verguizen en te miskennen. Zij dienen zich dus voor te bereiden op een harden strijd en alle middelen aan te wenden om deze poging te vrijdelen. Doch het weze van nu af duidelijk aan ieder gezegd dat het systeem der halve maatregelen en der manke oplossingen door de Vlamingen niet zal geduld worden. Evenzeer als het Nolfregiem aan de Gentsche Universiteit de plaats heeft moeten ruimen voor de volledige vervlaamsching, zoo ook zal de integrale vervlaamsching van het gerecht werkelijkheid worden, wat de heeren der senaatscommissie hiertegen ook zouden ondernemen.

DE REDACTIE.

PAS VERSCHENEN :

Prijs 18 Fr.

R. VAN DE PUTTE: De Nieuwe Duitse Wetgeving

In de serie van de Vlaamsche rechtskundige bibliotheek, uitgegeven door het «Rechtskundig Weekblad»
Bestellingen aan de uitgeverijfirma «DE SIKKEL» Kruishofstraat, 223, Antwerpen.

DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT

VLAAMSCH VERWEER

De behandeling in de Kamer van Volksvertegenwoordigers van het wetsontwerp betreffende de Vervlaamsching van het Gerecht had geleid tot een oplossing die voor het Vlaamsche land aanneembaar was, daar ze een duidelijke erkenning insloot van de eentaligheid van Vlaanderen en van Wallonië, erkenning die een minder bittere nasmaak gaf aan sommige toegevingen aan de franschsprekende minderheden. Het ontwerp zooals het door de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd goedgekeurd was een compromis, dat algemeen als de eenig mogelijke basis werd beschouwd waarop een wettelijke regeling der talen voor de rechtbanken kon worden doorgevoerd.

Dit ontwerp kwam in den Senaat. Een spoedige afhandeling werd verwacht. Doch integendeel bleef het in de kartons der commissie van rechtswezen steken. Talrijke andere ontwerpen bleken een hoogstdringend karakter te bezitten en kregen een voorrang. Het was slechts na maanden dat de commissie den tijd vond om met de bespreking aan te vangen.

Onmiddellijk bleek het dat deze bespreking van het door de Kamer gestemde ontwerp zou ontaarden in een stelselmatige onttakeling. Het zijn geen detailpunten meer waaraan gepeuterd wordt: het sloopingswerk tast den principieelen grond van het ontwerp aan. — Het is niet om Berchem Sint Agatha en Ganshoren dat de strijd gestreden wordt. De heeren der Senaatscommissie bestrijken een breederen horizon: om gansch Vlaanderen is het hen te doen; de tweetaligheid van het rechtsleven in Vlaanderen te bestendigen is hun doel.

Een vaststelling waartoe men onmiddellijk komt, wanneer den de namen van de leden van de Senaatscommissie voor rechtswezen leest, is dat deze heeren heel bezwaarlijk van hunne commissie kunnen beweren dat ze door haar aanstelling de gedachtenstroomingen op taalgebied in het land weergeeft.

Wanneer men dan de amendementen naleest, die de heeren Rolin, Gillon, Legrand, De Selys, Disière, Coenen, Hanquet en Crockaert indienden, is men verrast te zien hoever deze heeren verwijderd zijn van een juist begrip over den geestestoestand in het Vlaamsche land.

Zij schijnen niet te vermoeden dat Vlaanderen niet meer is dat wat het was vóór twintig jaar. Zij schijnen niet te weten dat de vooroorlogische minderheidsmentaliteit van de Vlamingen tot het verleden behoort. Zij schijnen niet te beseffen dat men

in Vlaanderen niet meer gediend is met taalwetten voor Vlaanderen alleen, doch dat men er een gelijk taalstatuut eischt voor de beide groote taalgebieden, terwijl de wet, zooals ze er in den geest van bovengenoemde heeren zou moeten uitzien, praktisch alleen een taalwet voor Vlaanderen zou zijn.

De heer Rolin en zijne medewerkers in de senaatcommissie willen, zeggen ze, de minderheden in Vlaanderen en in Wallonië beschermen. Wanneer men echter slechts een beetje nadenkt bij het lezen van hunne amendementen, komt men noodzakelijkerwijze tot het besluit dat heel hun systeem er enkel toestrekt om de prerogatieven van een verfranschte advocatenkaste uit Vlaanderen en van de vlaamsch-kundige advocaten uit Brussel en Wallonië vóór de rechtbanken in het Vlaamsche land te bestendigen.

Het standpunt dezer Senatoren is eenvoudig dat van het belang van de franschsprekende advocaten... De zoogezegde rechten der zoogenaamde taalminderheden komen in den grond op niets anders neer. — Men vergelijkte dan even het peil waarop het debat langs Vlaamsche zijde wordt gesteld met dat waarop het wordt geplaatst door de heeren Rolin, Gillon en anderen: Het kultureel belang van een volk tegenover het materieel belang en den gemakzucht van eenige honderden individuen.

Van Vlaamsche zijde heeft men zich door het aanvaarden van de regeling betreffende de rechten der ingeschreven advocaten tegemoetkomend getoond. De strijd ging niet tegen personen. De strijd gaat om het systeem der eentaligheid en tegen het bestendigen dier volksvreemde minderheid in de toekomst. Op dat punt zal de Vlaamsche openbare opinie onwrikbaar blijven en geen getorn en geknutsel dulden.

De heeren der Senaatcommissie moeten er zich van bewust zijn dat Vlaanderen zich niet meer met een kluitje in het riet laat zenden, en dat het zich zeker niet meer klakkeloos in het gelaat laat slaan. De amendementen door den heer Orban ingediend vormen het eerste antwoord van Vlaamsche zijde. Het tweede is de aktie ingezet door den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden op Vrijdag 21 December. Indien de Senaatcommissie niet een juister begrip toont van de kultureele nooden van het Land, zal spoedig door alle streken van het Vlaamsche Land een stroom van verzet gaan. De heeren van de Senaatscommissie zullen zelf moeten oordeelen of een dergelijke beroering in het land op dit oogenblik

wenschelijk is. Dat zij zich echter geen verkeerd denkbeeld vormen van de stemming van het Vlaamschê Volk: de wil tot het verkrijgen van een volkomen eigen en zuiver kultureel leven, het bewustzijn der eigen volkswaarden is ontkiemd bij het Volk en is reeds tot een sterke ontwikkeling gedijsd. Het Vlaamsche volk zal zich ditmaal niet, onder voorwendsel van den aktueelen financieelen nood, tot dupe laten maken. Het latente gevoel van ongenoegen, dat in het Volk sluimert, zou door deze beroering aangewakkerd worden op een niet te onderschatten wijze. Sterker dan ooit zou het verzet zich doen gelden.

Doch niet alleen in het Vlaamsche land kunnen en zullen de Vlamingen hun vasten wil toonen. De Vlaamsche Ekonomische organisaties (V. E. V. en anderen) beschikken over de middelen om ook in het Waalsche land hun Vlaamschen wil te doen beseffen. Inderdaad, niets kan onder meer de advocaten uit het Vlaamsche gedeelte van het land beletten alle proceduurstukken die ze te Brussel en in Wallonië moeten doen beteekenen uitsluitend in het Nederlandsch op te stellen. Walen kunnen gedagvaard worden in het Nederlandsch, geoordeeld worden in het Nederlandsch en zij kunnen beteekenningen en vonnissen te lezen krijgen uitsluitend in deze taal gesteld. Vlaamsche menschen in Wallonië

gedagvaard kunnen stelselmatig eischen in het Vlaamsch te worden aanhoord. Of de Walen zich eng gediend zullen toonen vooral met dit laatste, voorsmaakje van het systeem van artihel 7 der amendementen van de heeren der Senaatscommissie, durven we betwijfelen. — De Vlaamsche handelaars die afnemers van Waalsche producten zijn zouden van heden af kunnen eischen dat alle contracten in het Nederlandsch zouden worden afgesloten, met het oog op de toepassing van hetzelfde artikel 7. Men zoeks in dit alles geen uitleg van een zoogezegd Vlaamsch Imperialisme. Het is enkel, en zal in de handen der Vlamingen steeds enkel blijven, een wapen, waarnaar ze zullen grijpen indien de boycot tegen de eenige logische oplossing van het talenvraagstuk — namelijk de volstrekte eentaligheid van Vlaanderen en Wallonië — in den Senaat zou worden doorgevoerd.

Wij wachten op de stellingneming der Regeering. Zal de tegenwoordige Minister van Rechtswezen hetzelfde hooge begrip hebben van het Vraagstuk der talenregeling voor het Gerecht als zijn voorganger en met energie ingrijpen om de bevredigende oplossing die zijn voorganger had doen doorvoeren ook in den Senaat te doen aanvaarden?

BERT JOORS.

DE AMENDEMENTEN AAN DE WET VOORGELEGD AAN DE SENAATSCOMMISSIE

Door de dagelijksche pers werd reeds medegedeeld dat door sommige senatoren amendementen ter bespreking werden voorgelegd aan de Senaatscommissie, strekkende tot het volledig wijzigen van den van den tekst die in de Kamer werd aangenomen, haast bij eenparigheid van al de afgevaardigden van het Vlaamsche land.

Ten einde onze lezers volledig in te lichten deelen wij hieronder den tekst mede van de voorgestelde amendementen, ingediend door de senatoren Rolin, Gillon, Legrand, de Selys Longchamps, Disiere, Coenen, Hanquet, Crokaert.

Amendementen der 8 Senatoren

Art. 3 en 4.

« De ondergeteekenden zijn van meening dat er geen aanleiding bestaat de wet te bemoeilijken door het scheppen, in den schoot van het arrondissement Brussel, van eene bijzondere zone, de Brusselsche omgeving. Hun voorkeur zou gaan naar de uitbreiding tot gansch het arrondissement van het regiem dat voorzien werd voor gezegde omgeving. Indien deze oplossing niet werd aanvaard zouden de ondergeteekenden de schrapping vragen van het art. 4.»

Art. 7.

« Als volgt op te stellen :

De rechtspleging zal kunnen geschieden in een andere taal dan deze der betrokken rechtsmacht :

1° wanneer de partijen accoord gaan om het te vragen;

2° wanneer één der partijen zal laten gelden dat het verzoek voortspuit uit een conventie gesteld in de andere taal.

De vraag, voorzien in het eerste geval, moet door den eischer gedaan worden in de akte tot inleiding van het geding en aanvaard door den verweerder vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid; vraag en inwilliging zullen stilzwijgend kunnen geschieden wat betreft de gebezigde taal hetzij in de dagvaarding, hetzij in de eerste akte van rechtspleging van den verweerder; de rechtbank zal het accoord der partijen vaststellen in een vonnis vóór alle andere beslissing.

De vraag voorzien in het tweede geval zal onderzocht worden door de rechtbank, na verhoor der andere partij, en zal het voorwerp zijn van een vonnis vóór alle andere beslissing.

De rechtbank, waarbij een rechtspleging is aanhangig gemaakt, op geldige wijze ingeleid of gevolgd in een andere taal dan deze der streek, zal de verzending

bevelen naar de naastbij gelegen rechtsmacht met dezelfde bevoegdheid en waarvan de taal deze is der rechtspleging, ten ware zij verklaarde een voldoende kennis te bezitten van de taal der rechtspleging.

Ten einde het getal gevallen van onttrekking te beperken, zal er opgericht worden: 1° in de rechtbanken van eersten aanleg te Luik, Charleroi en Mons, een kamer die zoowel op burgerlijk als op koophandelsgebied, zaken zal kunnen behandelen waarvan de rechtspleging en de debatten in de Nederlandsche taal zullen geschieden; 2° in de rechtbanken van eersten aanleg te Antwerpen, Gent en Hasselt, een kamer die zoowel op burgerlijk als op koophandelsgebied zaken zal kunnen behandelen waarvan de rechtspleging en de debatten in de Fransche taal zullen geschieden.

In dit geval, zal de rechtbank van eersten aanleg de handelsrechtmacht uitoefenen zooals voorzien in de wet van 18 Juni 1869 de dienst van de griffie bij deze kamer zal gebeurlijk verzekend worden door de griffie van de plaatselijke koophandelsrechtbank.

Een koninklijk besluit zal de inrichting dezer kamers bepalen. Voor hun samenstellingen zal er desnoods kunnen beroep gedaan worden op magistraten van andere rechtbanken.»

Art. 35.

«Vervanging van den tekst van het ontwerp door de volgende bewoordingen:

De taal der pleidooien is vrij, behalve in het geval dat de rechter of de andere partij of haar raadsman zouden verklaren geen andere taal te kunnen verstaan dan deze der betrokken rechtsmacht.

Art. 36.

De vonnissen en arresten, evenals de akten betreffende hunne tenuitvoerlegging, worden gesteld in het Nederlandsch in de rechtsmachten aangeduid in artikel 2.

Indien de rechtspleging is geschied in de andere taal, zal de rechter er de vertaling van in deze taal bevelen.»

* * *

Amendementen van Senator Orban

Daarentegen werd door senator Orban eveneens een reeks amendementen ingediend, ten einde verschillende zwakke punten uit het ontwerp door de Kamer gestemd te verwijderen en de logische consequenties te trekken uit de beginselen die aan de wet ten grondslag liggen. Ziehier een overzicht der voorgestelde wijzigingen, volgens de «Mongepost» van 23 dezer:

Geen afwijking van den regel

Wat betreft het gebruik der talen voor de burgerlijke rechtbanken en de rechtbanken van koophandel van eersten aanleg, bepaalt art. 9 van het wetsontwerp, zooals het door de Kamer van Volksvertegenwoordigers is aangenomen, dat de akten van de willige rechtsmacht gesteld worden in de taal welke, bij de vorige artikelen, voor de gedingbeslissende rechtsmacht is voorzien. De notulen van de beraadslagingen der familieraden worden opgemaakt in de bestuurs-taal van de gemeente waar de voogdij opengevalen is.

En dan volgt nog een bepaling welke de heer Orban nu voorstelt, te doen wegvallen. Zij luidt namelijk als volgt: «Wanneer echter de omstandigheden het rechtvaardigen, kan de rechter, bij eene met redenen omkleede beslissing, een afwijking van dezen regel toelaten.»

Gelijk recht voor alle landstalen

Anr. 10 schrijft voor, in welke taal de berichten, oproepingen, enz., door de wet vereischt, dienen gesteld ter zake van akkoord tot voorkoming van faillissement, faillissement of verzoek tot uitstel van betaling.

In de Duitschsprekende gemeenten van het arrondissement Verviers moet die bekendmaking geschieden in het Fransch en in het Duitsch.

De heer Orban voegt er ook het Nederlandsch bij.

Krachtens art. 17 (Gebruik der talen bij het vooronderzoek en het onderzoek in strafzaken, alsmede vóór de Strafgerechten in eersten aanleg en vóór de Hoven van Assisen), wordt vóór de politierechtbanken van Eupen en Saint-Vith de rechtspleging in het Duitsch gevoerd, tenzij de verdachte aanvraagt, op de in art. 16 aangeduide wijze, dat de rechtspleging in het Fransch zou gevoerd worden.

Andermaal voegt de heer Orban er het Nederlandsch bij.

Gebruik der talen voor het Hof van Verbreking

In Hoofdstuk IV (Gebruik der talen voor het Hof van Verbreking) schrijft art. 27 voor, dat de arresten van het Hof van Verbreking in het Nederlandsch en in het Fransch worden gesteld. De heer Orban stelt voor deze bepaling te schrappen en te vervangen als volgt: «De arresten van het Hof van Verbreking worden opgesteld en uitgesproken in de taal der bestreden beslissing».

Geen uitzondering meer voor de deskundigen

In Hoofdstuk V (Algemeene beschikkingen) luidt art. 32 als volgt:

«De verslagen der deskundigen en der vaklieden worden gesteld in de taal van de rechtspleging. De rechter kan nochtans, bij uitzondering en voor buitengewone vakken, den deskundige er toe machtigen de taal zijner keus te bezigen.

»De beslissing van den rechter moet met redenen omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar.»

De heer Orban stelt voor dit artikel te doen luiden: «De verslagen der deskundigen en vaklieden worden gesteld in de taal der rechtspleging» en het overige van het artikel te doen wegvallen.

De taal der pleidooien

Wat art. 34 betreft, stelt de heer Orban voor, het te doen luiden als volgt:

«Voor de pleidooien wordt de taal der rechtspleging gebruikt behoudens de volgende afwijkingen: zoo de partij zich daartegen niet verzet, mag haar raadsman het Nederlandsch of het Fransch gebruiken voor de rechtbanken waar de rechtspleging in het Duitsch geschiedt.»

Het overige van het artikel, waarvan de tekst hier volgt, moet wegvallen.

«De rechter kan, op verzoek eener partij, en zoo het hem volstrekt noodzakelijk blijkt, toelaten dat, voor het pleidooi alleen, gebruik worde gemaakt van een andere taal dan die der rechtspleging, door den raadsman dier partij, onder voorwaarde dat hij verklaart de taal der rechtspleging niet te kennen en hij woonachtig is in een ander taalgewest.

»In dit geval, kan de rechter den raadsman van de andere partij er toe machtigen, voor zijn pleidooi dezelfde taal te gebruiken.

» De in voorgaande alinea's voorziene machtiging wordt bij een met redenen omkleede beslissing verleend, op een door de partij zelf geschreven en onder teekend verzoekschrift.

» In geen geval, kan de vordering door lasthebber gedaan worden.

» De beslissing van den rechter is voor verzet noch voor beroep vatbaar.»

Onze taal voor het Hof van Beroep te Luik

Art. 36 voorziet dat de arresten van het Hof van Beroep te Luik kunnen gewezen worden in het Fransch wanneer de rechtspleging voor die rechtsmacht in het Duitsch gevoerd werd.

De heer Orban voegt, na de woorden «in het Fransch», de woorden «of in het Nederlandsch» bij.

Kwestie van nietigheid

In art. 39 stelt de heer Orban voor, lid 2 te doen wegvallen, hetwelk luidt als volgt :

« Evenwel dekt elk niet zuiver voorbereidend vonnis of arrest dat op tegenspraak werd gewezen, de nietigheid van het exploit en van de overige akten van rechtspleging die het vonnis of het arrest zijn voorafgegaan.»

De jongste tienjaarlijkse telling in het gedrang

In art. 41 luidt de eerste volzin als volgt :

« De in deze wet bedoelde Vlaamsche, Waalsche en Duitschspreekende gemeenten zijn die waar de meerderheid der inwoners, volgens de jongste tienjaarlijkse telling, meest Nederlandsch, Fransch of Duitsch spreekt. Zij worden evenals de bij art. 3 en 15 voorziene rechterlijke kantons, bij Koninklijk Besluit aangeduid.»

De heer Orban stelt voor, dezen volzin te vervangen door den volgende :

« De in deze wet bedoelde Vlaamsche, Waalsche en Duitschspreekende gemeenten zijn die waar de meerderheid der inwoners van Vlaamschen of Duitschen oorsprong is; betwistingen daaromtrent worden door het Ministerie van Buitenlandsche Zaken opgelost.»

Waarborgen bij nieuwe benoemingen bij het Hof van Verbreking

In Hoofdstuk VI (Rechterlijke inrichting). — Kennis van de talen door de magistraten, gezworenen en griffiers) telt art. 51 vier paragrafen. De heer Orban

stelt voor er nog een vijfde bij te voegen, luidende als volgt :

« De helpt van de advocaten bij het Hof van Verbreking moeten, voor wat de kennis van de Nederlandsche taal betreft, de voorwaarden vervullen voorzien bij artikel art. 40 der wet van 21 Mei 1929 op de Academische graden, gewijzigd bij de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

» Nieuwe benoemingen zullen slechts geschieden met inachtneming van dit vereischte tot de gelijkheid voorgeschreven door het vorig lid zal bereikt zijn.»

De arresten van het Hof van Beroep te Brussel

In Hoofdstuk VII (Overgangsbepalingen) wenscht de heer Orban art. 62 te doen wegvallen. Het luidt als volgt :

« Gedurende een termijn van twee jaar, te rekenen vanaf het van kracht worden dezer wet, mag het Hof van Beroep te Brussel, in burgerlijke zaken, zijn arresten in het Fransch verleen, indien de pleidooien in die taal werden gehouden.»

De jaartallen in de overgangsbepalingen

De twee laatste amendementen van den heer Orban slaan op de jaartallen, vastgesteld in de overgangsbepalingen.

Zoo bepaalt art. 63 :

« De advocaten die vóór 1 Januari 1930 (de heer Orban stelt voor : 1 Januari 1925) het diploma van doctor in de rechten behaald hebben, kunnen, in burgerlijke zaken en in handelszaken, voor hun pleidooien alleen, de taal gebruiken die zij verkiezen; voor de strafzaken, andere dan de Hoven van Assisen, hebben zij, op uitdrukkelijk verzoek van den verdachte wiens verdediging zij waarnemen, hetzelfde recht.

» Gedurende een termijn van vijf jaar, te rekenen vanaf het van kracht worden dezer wet, hebben de advocaten die het diploma van doctor in de rechten, na 1 Januari 1930 (de heer Orban stelt voor : na 1 Januari 1925 en vóór 1 Januari 1925) bekomen hebben, het in de vorige alinea verleende recht.»

En art. 64 bepaalt :

Tot 15 September 1945 (de heer Orban stelt voor : 15 September 1936) kunnen de advocaten bij het Hof van Verbreking, die vóór 1 Januari 1934 (de heer Orban stelt voor : 1 Januari 1935) benoemd werden, voor het opmaken van het verzoekschrift tot inleiding van de voorziening alsmede voor het opstellen der memories, de taal bezigen die zij verkiezen.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 12 November 1934.

Voorzitter: M. Heyse.

Raadsheeren: MM. Daubresse en Lacroix.

Adv.-Gen.: M. Van Durme.

STRAFVORDERING. — DAGVAARDING. — VERKEERDE DATUM. — VERZET. — FOUT VAN DEURWAARDER. — BETEUGELING.

De deurwaarder, die een betichte dagvaart voor een

datum verschillend van dien van de vordering tot dagvaarding van het Openbaar Ministerie, begaet een zware fout, des te meer daar betichte op grond van een ingevolge van deze dagvaarding uitgesproken arrest bij verstek werd aangehouden. Hij stelt zich hierdoor bloot aan een disciplinaire bestraffing.

Overwegende dat het blijkt uit de behandelingen der vervolging ingesteld ten laste van S..., veroordeeld

bij arrest bij verstek van 5 Nov. 1934, door deze Kamer verleend, tot zeven maanden gevangzitting wegens zware slagen; dat voornoemde, welke het voorwerp uitmaakte van de vordering tot dagvaarding van den heer Procureur Generaal bij het Beroepshof in dato 19 October 1934, om te verschijnen ter zitting van 5 November 1934 der 9de Kamer van het Hof van Beroep, door deurwaarder X., verkeerdelijk gedagvaard werd ter zitting van 15 November 1934, zooals aangeduid staat in de kopij der dagvaarding van 26 October 1934 aan betichte overhandigd, en door dezen aan het Hof voorgebracht;

Overwegende dat gezegde missing, door deurwaarder X., eene zware fout uitmaakt, des te meer dat S., ingevolge het verstek-arrest van 5 November 1934, tegen hem verleend, aangehouden en in hechtenis genomen werd op 7 November 1934;

Overwegende dat M. X., vrijwillig ter zitting van heden verklaart te verschijnen, ten einde er zijne verdedigingsmiddelen voor te dragen, ten opzichte der disciplinaire beteugeling die de fout te zijnen laste gelegd na zich zou slepen en die tegen hem door het Openbaar Ministerie werd gevorderd;

Overwegende dat bij arrest van heden der zelfde 9de Kamer van het Hof, M. X. reeds verwezen werd tot al de kosten welke het verzet door S. voornoemd ingeleid tegen het verstek-arrest van 5 November 1934, heeft teweeggebracht;

Overwegende dat rekening houdende van de rechtzinnige uitleggingen door M. X. verstrekt, en aannemende dat het hier enkel gaat over eene loutere onoplettendheid van zijnentwege, de hierna vermelde tuchtmaatregel als eene voldoende beteugeling der bedreven fout zal daastellen;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vorderingen en M. X., deurwaarder, in zijne verweermiddelen;

Gezien de bepalingen van artikels 102 en 103 van het Decreet van 30 Maart 1808, maant M. X. aan, met meer omzichtigheid en meer stiptheid zijn ambtspligten te vervullen;

Verwijst hem tot de kosten van tegenwoordig vordering.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 12 November 1934.

Voorzitter : M. Heyse.

Raadsheren : M.M. Dambresse en Lacroix.

Adv.-Gen. : M. Van Durme.

DEURWAARDER. — FOUT. — VERKEERDE
DATUM OP DAGVAARDING. — VERZET. —
KOSTEN. — TEN LASTE VAN DEURWAARDER.

*De deurwaarder, die een betichte dagvaart voor een datum verschillend van dien van de vordering tot dagvaarding van het Openbaar Ministerie, begaat een zware fout, en moet tot de kosten van het door den bij verstek veroordeelden betichte aange-
teekend verzet verwezen worden.*

Gezien het arrest bij verstek geveld door dees Hof op 5 November 1934, hetwelk betichte verwijst tot zeven maanden gevang en honderd frank boete, gebracht op 700 frank, met onmiddellijke aanhouding, venders tot de kosten beloopende op 98 frank 10 centiemen;

Gezien het verzet op 8 November 1934 door betichte aange-tekend tegen voormeld arrest bij verstek;

Aangezien het verzet regelmatig is en in den wettelijken tijd ingediend;

Aangezien het feit door den eersten rechter vastgesteld, bewezen is gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan; dat er daarvoor eene te geringe toepassing der strafwet gedaan is geworden;

Om deze redenen :

Het Hof,

Beslissende bij tegenspraak jegens betichte en jegens M. X., deurwaarder;

Ontvangt het verzet tegen het arrest bij verstek op 5 November 1934 door het Hof geveld;

Doet het bestreden vonnis te niet;

Wijzigende des aangaande en beslissende met eenparige stemmen :

Verwijst betichte tot zeven maanden gevangzitting, tot de kosten van eensten aanleg en tot de kosten van beroep bij verstek, beloopende in 't geheel 103 frank;

Voor het overige bevestigt het besteden vonnis.

Voor wat aangaat de kosten van het verzet :

Aangezien gezegde kosten niet toerekenbaar zijn aan den eischer in verzet; dat het inderdaad blijkt uit de behandeling der vervolging, dat S., dewelke het voorwerp uitmaakte van de vordering tot dagvaarding van het heer Procureur-Generaal bij het Beroepshof, in dato 19 October 1934, om te verschijnen ter zitting van 5 November 1934, der 9de Kamer van het Hof van Beroep, door deurwaarder X., verkeerdelijk gedagvaard werd ter zitting van 15 November 1934, zooals aangeduid staat in de kopy der dagvaarding van 26 October 1934, aan betichte overhandigd en door dezen aan het Hof voorgebracht;

Aangezien gezegde missing door Mr X. werd gedaan;

Aangezien Mr X., vrijwillig ter zitting van heden verklaart te verschijnen, ten einde er zijne verdedigingsmiddelen voor te dragen ten opzichte der vordering van het Openbaar Ministerie, strekkende tot zijne veroordeeling tot de kosten door het verzet van S., teweeggebracht;

Om deze redenen,

Het Hof,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering en Mter X. in zijn verweermiddelen;

Gezien de bepalingen van artikels 102 en 103 van het Decreet van 30 Maart 1808;

Verwijst Mter X., tot al de kosten van het tegenwoordig verzet, begroot op 76 frank;

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

26 November 1934.

Voorzitter : M. Meulemans.
Op. Min. : M. Baers.

I. HYPOTHECAIR MORATORIUM. — VROEGER UITSTEL. — IN AANMERKING TE NEMEN. II HYPOTHECAIR MORATORIUM. — KOSTEN.

- I. Bij de toepassing van het hypothecair moratorium van 27 Juli 1934 moet rekening gehouden worden van een vroeger toegestaan uitstel van betaling.*
II De verweerder-schuldeischer die betaling eischte heeft eenvoudig zijn rechten uitgeoefend. Hem kan dus geen fout verweten worden. Het geding in toekenning van uitstel van betaling is in werkelijkheid een tusschengeschil, verknocht met de regelmatige vervolging voor den verkoop. Rechtvaardigheidshalve, rekening houdende met de voordeelen die hij verkrijgt, moet de schuldenaar die uitstel bekomt tot de kosten veroordeeld worden.

Laerte t/ Middenstandsbank te Boom.

Overwegende dat op 13 Juli 1934 een bevel tot betalen door verweester werd beteekend; dat de vraag tot uitstel door eischer aanhangig gemaakt bij dagvaanding dd. 25 September 1.1. ontvankelijk is daar de verkoop bij dadelijke uitwinning bepaald nog geen plaats had (art. 8 wet 27 Juli 1934);

Overwegende dat een credietopening door verweester aan eischer in 1930 werd toegestaan, dat laatstgenoemde echter sedert 30 April 1932 in gebreke blijft al de vervallen wommen te voldoen;

Overwegende dat het bedrag van de schuld niet betwist wordt, dat slechts een uitstel tot 25 September 1937 wordt aangevraagd;

Overwegende dat ingevolge de ingeroepen wet zulke termijn in geen deele mag toegestaan worden;

Dat tegen de bewering van eischer in er wel degelijk rekening dient gehouden met het reeds vroeger toegestane uitstel en dat niet mag verlengd worden tot na 30 April 1935, hetzij gedurende een termijn van drie jaar, die beginnen te loopen is van met derftig April 1932 (wet van 27 Juli 1934, De Keersmaecker, n. 29);

Overwegende dat eischer gegevens inbrengt die van aard zijn betaalvermogen te verrechtvaardigen, namelijk de uitgaven gevegd door de ziekte van zijn vrouw en een geldelijk verlies geleden in 1933;

Overwegende dat er niet mag gesteld worden, dat hij niet ongelukkig is noch dat zijn toestand voor verbetering onmogelijk blijkt;

Overwegende dat oordeelende naar de rechtvaardigheid het moet gezegd worden dat de toestand van de schuldeischers — een vennootschap — zich niet schijnt te verzetten tegen een uitstel tot met 25 December 1934 voor de betaling van de achterstallige intresten en tot met 30 April 1935 voor de betaling van de hoofdsom, de andere renten en de gevolgen der schuldvordering met dien verstande dat het uitstel voor deze laatste sommen vervalt in geval van niet-betaling der renten op 25 December 1934;

Dat er dien opgemerkt dat verweester, in haar bijkomende besluiten zich niet verzet tegen het toestaan van een uitstel;

Overwegende dat er in de wet van 27 Juli 1934 geen bepaling voorkomt die op de kosten van een geding als het onderhavige doelt;

Overwegende dat er ontegenzeggelijk aan de verweester geen schuld mag aangewreven worden daar zij eenvoudig haar rechten heeft uitgeoefend;

Overwegende dat onderhavig geding dat door eischer aanhangig werd gemaakt, in werkelijkheid een tusschengeschil is, verknocht met de regelmatige vervolging voor den verkoop;

Dat eischer trouwens zijn aanspraken grootendeels ziet afwijzen;

Dat rechtvaardigheidshalve en rekening gehouden met de voordeelen die eischer hierbij verwerft, hij ook tot de kosten dient veroordeeld;

Om deze redenen,

De rechtbank, gehoord in openbare terechtzitting den heer Baers, substituut-procureur des Konings, alle verdere of strijdige besluiten afwijzende, verklaart eischer niet gegrond in zijn eisch zooals die werd gesteld voor een termijn van drie jaar, en wijst hem er van af; verleent hem echter een uitstel tot met 25 December 1934 voor de betaling van de achterstallige renten op heden en tot met 30 April 1933 voor de betaling van de hoofdsom, de andere renten en de gevolgen van de schuldvordering met dien verstande dat het uitstel vervalt in geval van niet-betaling der renten op 25 December 1934; verklaart dat de rechtspleging ingesteld door de schuldeischers tot met 25 December 1934 en desgevallend tot met 25 December 1935 zal geschorst blijven overeenkomstig met voorgaande beweegredenen;

Verwijst eischer in de kosten van het geding.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

19 Juli 1934.

Voorzitter : M. Dhoedt.

Rechters : MM. Blondeel en Huys.

Referendaris : M. Ed. Maertens.

Pleiters : Mters Ancot, Coppens en Muylle.

I. VENNOOTSCHAP. — NIETIG. — CURATOR. — NIET INZAKE ROEPEN.

II. VENNOOTSCHAP TUSSCHEN ECHTGENOOTEN. — VOORWAARDEN VOOR NIETIGHEID.

III. GIFT TUSSCHEN ECHTGENOOTEN. — VERDOKEN IN STATUTEN EENER VENNOOTSCHAP TUSSCHEN ECHTGENOOTEN.

IV. VENNOOTSCHAP TUSSCHEN ECHTGENOOTEN. — ART. 1167. — VOORWAARDEN.

I. De curator moet een onbestaande en nietige vennootschap niet in het geding roepen, wanneer hij de vereffening van de onverdeeldheid vraagt, die tusschen de zoogenaamde vennoten bestaat.

II. Een vennootschap tusschen echtgenooten is nietig als zij het wettig gezag van den man miskent, die zijn macht van hoofd der wettelijke gemeenschap aan niemand mag opdragen en er niet aan kan verzaken.
III. De wijziging van de standregelen van een dergelijke vennootschap waarbij de getrouwde vrouw een onherroepelijke gift bekomt overtreedt artikels 1091 en volgende B. W.

IV. Artikel 1167 B. W. mag ingeroepen worden wan-

neer de stichting van een vennootschap een middel was om de goederen van de huwelijksgemeenschap te onttrekken aan de schuldeischers van den man.

Ancot q. q. t/ Geirnaert en Jorion.

Aangezien eischer vraagt dat de venn. in gemeenschappelijke naam Agence Claeys, Jorion en Cie nietig zou verklaard worden, dat de wijze van vereffening zou vastgesteld worden en dat er een of meer vereffenaars zouden benoemd worden met de macht om in rechten te staan in naam en voor rekening van de onverdeelde belanghebbenden;

Aangezien eerste verweerster opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is omdat de betwiste vennootschap in het gedrang niet geroepen werd en bestaat zolang de rechtbank hare vernietiging niet uitgesproken heeft;

Aangezien 2de verweerder verschenen is en verklaart dat hij 10000 frank, in de zaak gestoken had als leening, waarop hij slechts 2000 fr. terugkreeg; dat de 3de verweerder niet verschenen is;

Aangezien het geen zin heeft een niet bestaand wezen te betrekken; dat de curator vraagt dat er zou gewezen worden dat de overeenkomst, waarbij de vennootschap gesloten werd geen vennootschap verwekt heeft, of ten minste dat deze vennootschap thans niet bestaat;

Dat bij deze betwisting slechts de belanghebbende vennoten dienen opgeroepen te worden;

Aangezien de vordering dus ontvankelijk is;

Aangezien verweerster beweert dat de vennootschap gesticht werd om hunne rechten te handhaven in een zaak toebehoorende aan de gemeenschap, om haar de vruchten van hare medewerking te verzekeren en om een scheiding te doen tusschen deze zaak en de andere ondernemingen van haren echtgenoot;

Dat de twee echtgenooten dit gemeen goed in de vennootschap onverdeeld en gezamenlijk gebracht hebben volgens hunne overeenkomsten, en namelijk volgens hun huwelijksverdrag;

Dat verweerster in dezen gehoorzaamd heeft aan haren man; dat zij noch het art. 1421 noch 't art. 1096 B. W. overtreden heeft; eindelijk dat het artikel 1167 niet toepasselijk is; onder meer dat er geen schade is, wanneer het deel van verweerster, in de ontbondene huwelijksgemeenschap niet in de handen van schuldeischers valt;

Aangezien de omstandigheden der zaak zeer duidelijk aantoonen hoe en waarom de echtgenooten Claeys gehandeld hebben om hun goed te onttrekken aan den greep van de schuldeischers;

Op 15/5/30 waarborgde de gefailleerde de schuld van Auto Trust jegens de Algemeene Bankvereniging voor 2.700.000 frank;

Op 6/1/31 wend de Auto Trust failliet verklaard;

Op 18/2/32 werd gefailleerde door de Algemeene Bank betrokken tot de betaling van 1.500.000 frank;

Op 7/5/32 stichting van de vennootschap, waarin er voor 17000 frank goed van de gemeenschap ingebracht wordt;

Op 20/5/32, verkoop aan V. D. van al de huismeebelen;

Op 10/1/33 veroordeeling van Claeys tot de betaling eener som van 250.000 fr. aan de Algem. Bankvereniging als voorraad;

Op 29/3/33 vonnis scheiding van goed;

Op 29/4/33 vereffening van deze scheiding; verweerster verzaakt aan de huwelijksgemeenschap;

.....wijziging van de standregelen van de vennootschap waarbij de inbreng bij de stichting onverdeeld ingebracht wordt aanzien als gedaan voor de helft door elkeen van de echtgenooten Claeys en waarbij de winsten tusschen hen op gelijke wijze verdeeld worden;

In rechte :

Aangezien de vennootschap nietig is omdat zij het wettelijk gezag van den man miskend heeft hetgeen zooveel te scherper uitkomt wanneer men bedenkt dat de man, hoofd der wettelijke gemeenschap van goederen, zijne macht aan niemand mag opdragen en er niet aan kan verzaken; art. 1421 B. W.

Aangezien verweerster immers in hare hoedanigheid van vennoot en zonder bemachtiging, een recht van toezicht en van bevelen bekwam zoodat gefailleerde buiten de daden van het dagelijksch bestuur, niets kon verrichten tegen den wil van verweerster en van den bediende Jorion.

Dat gefailleerde kon verzaken aan zijne macht van zaakvoerder, wanneer hij en de verweerders zulks wenschten, zoodat de vennootschap een middel blijkt te zijn om gebeurlijk het volle beheer van het gemeen goed aan de echtgenoot Claeys over te laten;

Dat zij overigens als vennoot, alleen mocht beschikken over de ingebrachte goederen tot een bedrag van 3000 frank, voor elke handeling ;

Aangezien er nochtans geen algemeene bemachtiging voor de vrouw bestaat, tenzij door een verklaring van den man ter griffie ingewolge de wet van 20 Juli 1932, verklaring die niet gedaan werd, en in de twee gevallen door de rechtsspraak aanvaard : de verlating door den man en de uitgaven van het huishouden ;

Aangezien verweerster door de wijziging der standregelen een gift bekwam, omdat zij de helft van het vennootsaandeel verkreeg, dat voordien aan de huwelijksgemeenschap toebehoorde, op het oogenblik dat zij aan deze gemeenschap verzaakt had, en bijgevolg geen recht meer had op de winsten der vennootschap, noch op de goederen ingeval van ontbinding ;

Dat deze gift onherroepelijk was omdat gefailleerde het recht niet had de vennootschap ten allen tijde te doen eindigen en dat verweerster zelfs in geval van ontbinding een recht kreeg in de verdeeling der goederen. Overtreding van de art. 1091 en vgd. B. W. door de wijziging van de standregelen;

Aangezien verweerster door de verzaking aan de huwelijksgemeenschap alle recht op de winsten en op de goederen der vennootschap verloren had en bijgevolg opthield vennoot te zijn;

Aangezien de tweede verweerder, de bediende Jorion, ook geen vennoot was daar hij in het strafrechterlijk onderzoek verklaard heeft dat hij zijn inbreng van 10.000 frank niet gestort heeft, en dat hij hoegenaamd geen recht heeft noch op de winsten noch op de goederen van de vennootschap;

Aangezien er bijgevolg blijkt dat de vennootschap reeds nietig op de twee bovengemelde gronden, opgehouden heeft te bestaan op het oogenblik van de verzaking aan de wettelijke gemeenschap door verweerster ;

Aangezien eischer met reden de toepassing van het art. 1167 B. W. inroept omdat de stichting van de vennootschap een middel was om de goederen der

huwelijksgemeenschap aan de schuldeischers van gefailleerde te onttrekken en in het bijzonder aan de Algemeene Bankvereiniging, dat verweerster zulks bekend wanneer zij beweert dat zij en gefailleerde een scheiding wilden doen ontstaan tusschen den handel in glas en kleuren en de andere zaken van haren echtgenoot en om hare rechten te handhaven, dat zij erop geen rechten kon doen gelden, tenzij na afbetaling der schulden en na hare verzaking aan de gemeenschap er hoegenaamd geen recht meer op had;

Aangezien het bedrieglijk inzicht voldoende bewezen is door de hooger opgesomde omstandigheden der zaak;

Dat de vennootschap schadelijk was voor de schuldeischers in zoover zij deze goederen aan de schuldeischers onttrok;

Aangezien er dus geen vennootschap bestaat;

Aangezien er niets te vereffenen valt, daar al de bezittingen van de vennootschap aan den gefailleerde toebehooren;

Aangezien de vordering jegens den gefailleerde niet ontvankelijk is;

Om deze Redenen de Rechtbank wijzende tegenwoordig jegens vrouw Geirnaert en Jules Jorion; en bij verstek wegens niet verschijsning jegens Claeys, zegt voor recht dat de venn. in gemeenschappelijke naam Agence Claeys, Jorion en Cie, nietig is en onbestaande is;

Veroordeelt Geirnaert, echtgenoot Claeys tot al de gedingkosten;

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borg, niettegenstaande elk verhaal;

VREDEGERECHT TE BERCHEM

26 December 1934.

Vrederechter : M. Baeten.

HUURVERMINDERING. — BESLUITWET VAN 31 OCTOBER 1934. — BEGIN DER VERMINDERING.

De rechtbank kan enkel de vermindering van huur uitspreken op grond van een regelmatige en volgens de vereisten van de Besluit-wet van 31 October 1934 ingeleide vordering. De vermindering vangt aan van den dag der dagvaarding in vermindering of van het rekwest in verzoening indien dit aan de dagvaarding voorafging.

Cools t/ Boullart.

Aangezien de eisch strekt ten einde verweerder zich te hooren veroordeelen om aan aanlegger te betalen, voor twee maanden achterstallige huishuur, de laatste maand vervallen op 1 December 1934, de som van vijf honderd frank met de gerechtelijke intresten, en aangezien de niet betaling der huurverbreking bijbrengt, — verweerder zich te hooren veroordeelen om het huis welk hij van aanlegger in huur en gebruik heeft en staande en gelegen te Wilryck, Oudestraat, n° 173, te verlaten en te ontruimen en ter vrije beschikking van aanlegger te stellen, hij en de zijnen met meubelen en effecten en alle degenen welke er zich mochten bevinden, binnen den kortst mogelijken tijd door Ons Vrederechter te bepa-

len, en bij gebreke hieraan te voldoen, verweerder zich te hooren veroordeelen hem ertoe te dwingen en zijne meubelen en effecten op den openbaren weg te doen plaatsen door het ambt van den eersten deurwaarder daartoe aanzocht, het alles met verwijs van verweerder tot de kosten des gedings en verklaring dat het te vellen vonnis uitvoerbaar zal zijn bij voorraad niettegenstaande alle verzet of beroep en zonder borg;

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien verweerder van aanlegger een vast goed, gelegen te Wilryck, Oudestraat, n° 173, dat als woongelegenheid gebruikt wordt, in huur heeft ingevolge eene mondelinge overeenkomst, waarbij de huurprijs gesteld werd op 250 frank per maand;

Aangezien verweerder weigert voor de maanden November en December 1934 den overeengekomen huurprijs te betalen onder voorwendsel dat het gehuurde onder de toepassing valt van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 31 October laatstleden, en dat dus de overeengekomen huurprijs teruggebracht is tot zeven maal de huurwaarde op 1 Augustus 1934, 't zij $7 \times 18 = 126$ frank;

Aangezien aanlegger staande houdt, niet alleen dat het gehuurde niet onder de toepassing van artikel 9 van het vermeld Besluit valt, maar ook dat de overeengekomen huurprijs in geen geval kan verminderd zijn krachtens dit artikel, daar verweerder nog geene vordering tot vermindering heeft ingesteld;

Aangezien verweerder, weliswaar, Ons een verzoekschrift heeft voorgelegd, overeenkomstig artikel 11 van vermeld Besluit, om aanlegger tot eene minnelijke regeling te doen oproepen, dat Wij diensvolgens de partijen tot verzoening opriepen, dat geen akkoord tot stand kwam en dat hiervan op 8 November laatstleden proces-verbaal werd opgemaakt; maar dat verweerder nadien niet dagvaardde, noch op eenige andere wijze eene vordering tot huurvermindering instelde;

Aangezien bijgevolg de overeengekomen huurprijs nog niet kan verminderd zijn krachtens artikel 9 van vermeld Besluit;

Aangezien immers, luidens dit artikel 9, de daarin bedoelde huurprijzen tot zeven maal de huurwaarde op 1 Augustus 1914 teruggebracht worden « op verzoek van den huurder »; — dat uit deze laatste woorden, in verband gebracht met den aanhef van artikel 11: « Geen op de artikelen 9 en 10 van dit Besluit gesteunde vordering is ontvankelijk — », duidelijk blijkt dat de bedoelde vermindering niet van rechtswege geschiedt, doch in rechte moet gevorderd worden; — dat aldus de wetgever, die begreep dat « het naleven van de vrijelijk aangegane overeenkomsten eene essentiele voorwaarde voor het economisch leven is, en de schending ervan de ergste gevolgen na zich sleept » (Zie: verslag aan den Koning), het den huurder overliet al dan niet gebruik te maken van het uitzonderlijk recht dat hem, ten aanzien van uitzonderlijke omstandigheden, werd toegestaan; — en dat aldus ook de verhuurders beveiligd werden tegen den opzet van kwaadwillige huurders, die voorloopig zouden willen voortgaan den overeengekomen huurprijs te betalen, om dan later het « onverschuldigd betaalde » terug te vorderen en de verhuurders des te zwaarder en te pijnlijker te treffen;

Aangezien trouwens vermeld Besluit nergens uit-

drukkelijk bepaalt op welk tijdstip de vermindering, behoorlijk in rechte aangevraagd en toegestaan, van toepassing wordt; — dat nochtans zijn artikel 11-2e lid beslist dat het verzoekschrift, in het eerste lid van zelfde artikel voorzien, hetzelfde uitwerksel heeft als de dagvaarding, in zooverre, bij gebrek aan verzoening, door de aanleggende partij dagvaarding wordt gedaan binnen de acht dagen na de dagtekening van het proces-verbaal waaruit gebrek aan verzoening blijkt; — dat daaruit dient besloten dat het tijdstip waarop de huurvermindering, behoorlijk in rechte aangevraagd en toegestaan, van toepassing wordt, dient vastgesteld overeenkomstig de regels van het gemeen recht, met het enkel voorbehoud dat vermeld verzoekschrift hetzelfde uitwerksel heeft als de dagvaarding indien, bij niet-verzoening, binnen acht dagen van het proces-verbaal van niet-verzoening gedagvaard wordt;

Aangezien de vermindering van den huurprijs feitelijk eene gedeeltelijke verbreking (résiliation) der huurovereenkomst is; — en dat, volgens de regels van het gemeen recht, de verbreking (résiliation) eener huurovereenkomst of welkdanige andere overeenkomst, in rechte aangevraagd en toegestaan, slechts haar uitwerksel heeft van op den dag der aanvraag;

Aangezien de weigering van verweerder, uitsluitelijk gesteund op artikel 9 van vermeld Besluit, om den overeengekomen huurprijs voor de maanden November en December 1934 te betalen, dus niet te verrechtvaardigen is;

Aangezien nochtans de ontruiming niet dient bevolen, dan voor 't geval verweerder in gebreke bleef dien huurprijs te betalen binnen den hiernabepaalden tijd;

Om deze redenen:

Wij, Achiël Baeten, Vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in eersten aanleg, veroordeelen verweerder om aan aanlegger te betalen, voor huur der maanden November en December 1934, de som van $2 \times 250 =$ vijf honderd frank, met de gerechtelijke intresten; — en, bij gebrek dit te doen, binnen de vier en twintig uren van de beteekening van dit vonnis, veroordeelen van nu af voor alsdan verweerder om het gehuurde te verlaten en te ontruimen, hij met de zijnen, meubelen en effecten en al wie er zich mocht bevinden, en het ter vrije beschikking van aanlegger te stellen; — en, bij gebrek hieraan te voldoen, machtigen van nu af voor alsdan aanlegger om verweerder er uit te doen drijven, en zijne meubelen en effecten op den openbaren weg te doen zetten door den eersten daartoe aanzochten deurwaarder; — veroordeelen verweerder tot de kosten des gedings, begroot op zes en tachtig frank vijf en twintig centiemen, hierin niet begrepen de registratiekosten van dit vonnis; — zeggen dat dit vonnis niet dient bij voorraad uitvoerbaar verklaard te worden.

POLITIERECHTBANK TE MOL.

17 Februari 1934.

Vrederechter : M. G. Lannoy.
Pleiter : Mter Palmans.

I. VERKEER. — HOOFDSTRAAT. — DORPKOM. — TRAMLIJN.

II. VERKEER. — VOORRANG VAN BUURT-SPOORTRAM. — VOORZICHTIGHEID. — VERPLICHTINGEN VAN TRAMVOERDER.

I. *In de bebouwde kom van een dorp is de straat waardoor een tram rijdt als hoofdbaan te beschouwen.*

II. *Niettegenstaande de buurttreinen voorrang hebben op andere voertuigen, moeten de tramvoerders nochtans de noodige voorzichtigheidsmaatregelen nemen, om ongevallen te voorkomen, en meer speciaal signaal geven bij het naderen van een zijstraat.*

O. M. t/ Geringkx.

Overwegende dat het spruit uit de behandeling der zaak en meer bepaaldelijk uit de verklaringen van de ooggetuigen Gigas en Peys, dat betichte met zijn autocamion gereden kwam uit de Goorstraat te Meerhout en de Molenstraat inreed;

Dat, vooraleer deze straat te verlaten, en het tramspoor te dwarsen om de Molenstraat in te rijden, hij 5 à 6 maal signaal gaf, naar rechts uitzag, en daarop stapsgewijze de tramlijn overreed;

Dat toen het achterste rechterwiel zich nog op de laatste riggel bevond, de auto aangereden werd door het lokomotief van den tram, komende uit de richting Moll;

Dat de tram redelijk snel reed gezien de lijn aldaar opwaarts loopt;

Dat de tram signaal heeft gegeven en meer dan 100 meters van de Goorstraat, en geen signaal meer gaf bij 't naderen der Goorstraat;

Overwegende dat de autovoerder vervolgd is om «met zijnen auto uit eene zijstraat naar het tramspoor rijdende, zich niet verzekerd te hebben of er een trein in aantocht was vooraleer het tramspoor op te rijden, en zijn auto niet op 1.50 m. verwijderd te hebben van de riggels wanneer een tram aangereeden kwam;»

Overwegende dat het vaststaat dat de Goorstraat ten opzichte der Molenstraat, een ondergeschikte straat is, gezien eene tramlijn in deze laatste straat is aangelegd en de aansluiting dezer twee straten in het bebouwd gedeelte van 't dorp gebeurd;

Overwegende dat ingevolge art. 10 van 't algemeen reglement op 't verkeer de tramvoertuigen rijdende op den openbaren weg aangelegde spoorlijnen den voorrang hebben op alle andere voertuigen, en dat deze laatste voor de buurttreinen moeten plaats maken zodra zij van dezes aankomst verwittigd zijn;

Overwegende dat deze tekst dient aangevuld te worden door art. 21 al. 5 van K. B. van 24 Mei 1913 (reglement op de buurtspoorwegen) welke voorschrijft «dat elke geleider van voertuigen of dieren moet, bij het naderen van eenen trein of van een tot den spoorwegdienst behoorend rijtuig, zich onver-

wijld met zijne dieren of zijn voertuig, op ten minste 1.50 m. van de spoorstaven verwijderen, zoodat...»;

Overwegende dat in voorhandig geval de betichte alles gedaan heeft wat de reglementen op 't verkeer hem opleggen; n. l. dat hij vooraleer over de sporen te rijden, meermalen signaal gegeven heeft; dat hij naar rechts heeft uitgezien tot aan het hoekhuis; dat hij geen signaal van den tram hoorende, met recht meende dat er geen trein in aantocht was, en alzoo stapvoets de sporen heeft opgereden;

Overwegende dat men in dergelijke omstandigheden niets meer kon verlangen van een autovoerder en n. l. niet, dat hij vooraleer de sporen op te rijden, zou moeten uitstappen en tot op het spoor zou gaan zien ten einde zich te vergewissen of een trein in aantocht is, ja dan niet;

Overwegende anderzijds dat, alhoewel de buurttreinen den voorrang hebben op andere voertuigen, de tramgeleiders ten opzichte der autovoerders verplichtingen te vervullen hebben en n. l. dat zij al de noodige voorzichtigheidsmaatregelen hoeven te nemen om alle ongeval te voorkomen;

Overwegende diensvolgens dat, in voorhandig geval, de tram bij 't naderen van de Goorstraat signaal had moeten geven ten einde de voertuigen, zich bevindende in de Goorstraat te waarschuwen (art. 6 al. 4 K. B. 27 Januari 1931 en art. 12 al. 1 K. B., 24 Mei 1913); dat deze grove nalatigheid van wege den tramgeleider, den autovoerder natuurlijk in de meening heeft gebracht dat er geen trein in aantocht was achter de huizen;

Overwegende daarenboven dat de geleider van den buurttram zijne snelheid, op die gevaarlijke plaats, op zulke wijze had moeten regelen dat hij, aan den autovoerder den noodigen tijd kon laten om zich van 't spoor te verwijderen of desnoods bijtijds zelf kon stoppen;

Om deze bewegredenen.

De Rechtbank,

Spreekt betichte vrij zonder kosten.

N. B. : Het Openbaar Ministerie heeft geen beroep aange teekend tegen dit vonnis.

WETGEVING

Wijziging in de wetgeving inzake inkomstbelastingen en daarmee gelijkgestelde belastingen.

Verslag aan den Koning.

Sire,

Het besluit dat wij de eer hebben U ter onderteekening voor te leggen, brengt verscheidene wijzigingen in de wetgeving; betreffende de inkomstbelastingen en de daarmee gelijkgestelde belastingen aan.

Aan artikelen 1 en 2 ligt ten doel: voortgezette toepassing voor 1935, volgens de voor 1934 van kracht zijnde belastingvoeten en modaliteiten, van de grondbelasting verschuldigd ter zake van ongebouwde eigendommen en bestemming. Deze maatregelen zijn noodzakelijk daar de nijverheidsimmobilien, onroerende uit hun aard en door werkzaamheden van herziening van de kadastrale op-

brengst dier beide soorten van eigendommen nog niet geëindigd zijn.

Artikel 3 betreft de vaststelling van de bedrijfslasten van de wedde-, loonen- en pensioentrekkenden. Deze lasten worden thans, forfaitair, op het vijfde of het vierde van de inkomsten vastgesteld, al naar ze al dan niet 15,000 frank te boven gaan, zonder dat evenwel de bedrijfslasten voor een lagere som dan 3,500 frank mogen worden aangerekend. Dit minimumcijfer dat noch aan de werkelijkheid, noch aan de logica beantwoordt, brengt de oogenblikkelijke vrijstelling van een groot aantal personen mede. Bij artikel 3 wordt dit vast minimum van 3,500 frank opgeheven, zoodat de forfaitaire bedrijfslasten voor alle wedde- en loontrekkenden op voormelde huidige quotiteiten van 1/4 of van 1/5 blijven behouden. Maar wanneer het betaalbaar inkomen 15,000 frank overschrijdt, mag de aftrekbare last niet lager zijn dan de last van 3,750 frank, welke voor hen, die een bezoldiging van 15,000 frank genieten, wordt aangenomen.

De aanvullende personeele belasting en de nationale crisisbelasting worden geheven op de gezamenlijke inkomsten van beide echtgenooten, welk ook het aangenomen huwelijksvermogenstelsel zij. Die handelwijze is logisch en billijk. Welnu, in zake bedrijfsbelasting, worden er ten zware van man en vrouw, op grond van hun afzonderlijk beschouwde bezoldigingen, pensioenen, winsten of baten, aparte aanslagen geregeld. Het beginsel van de progressiviteit van de bedrijfsbelasting krijgt aldus geen normale toepassing. Weshalve bij artikel 4 wordt bepaald dat de bedrijfsinkomsten van man en vrouw worden samengevoegd; anderzijds, zal, en dit om betwistingen te vermijden en de rechten der Schatkist volkomen te vrijwaren, de aanslag in dit geval ten name van de echtgenooten worden gevestigd.

Bij artikelen 5 en 6 worden twee wijzigingen op het stuk van de belasting op de vertooningen of vermakelijkheden ingevoerd. Artikel 5 strekt tot toelating, spijs beroep, van de sluiting van de inrichting of van het verbod heffingen te doen, wanneer het gaat om exploitanten van vertooningen of vermakelijkheden die weigeren de verschuldigde belastingen te storten.

Deze bepaling, die de belasting op het spel en de weddenschappen reeds beheerscht, zal het mogelijk maken de aanhoudende en strafbare tekortkomingen van sommige weinig belangwekkende belastingschuldigen te boven te komen.

Bij artikel 6 laat de regering haar verlangen kennen gedaan te maken met de belasting op de vertooningen daar waar het gaat om muziekaudities ingericht, zonder vordering van eenig intreegeld of eenige dergelijke heffing, in de hotels, restaurants of dranksluiterijen, alleen ten doel de tewerkstelling van artisten-musici, die thans zonder betrekking zijn, te bevorderen en ten behoeve van voormelde bedrijven het inrichten van muzikale aantrekkelijkheden te vergemakkelijken.

KONINKLIJK BESLUIT (14 DECEMBER 1934).

Gelet op de wet van 31 juli 1934 waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet inzonderheid op artikel 1, I, littera a, van die wet;

Op de in Raad overlegde voordracht van Onze Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Grondbelasting

Artikel 1. De uit hun aard en door bestemming onroerende nijverheidsgoederen worden, voor het jaar 1935 aan de grondbelasting onderworpen tegen den aanslag-

voet van 8 % en op de wijze bepaald bij artikel 6 (1a) der wet van 14 April 1933.

§ 1. Met afwijking van de bepalingen van artikel 6, § 2, der samengeschiedelde wetten betreffende de inkomstenbelastingen wordt de termijn voor de percents-gewijze herziening van de werkplaatsen, fabrieken en over 't algemeen van de tot nijverheidsdoeleinden gebruike gebouwen tot op 1 Januari 1934 verlengd.

Wat bewuste eigendommen betreft en bij wijziging in artikel 33, § 1, der voormelde samengeschiedelde wetten, wordt de grondbelasting, voor de dienstjaren 1932 en 1933, tegen 9 % (*) op de kadastrale opbrengst van de uiteraard en bij stemming vaste goederen die aan de grondbelastingen van 1931 tot grondslag heeft gediend, berekend, onder voorbehoud van eventuele toepassing van artikel 1, § 2, tweede en derde lid, der wet van 22 Juli 1931.

§ 2. De kadastrale opbrengst van de onder § 1 bedoelde nieuwe gebouwde, wederopgebouwde of aanzienlijk gewijzigde gebouwde vaste goederen wordt voor de dienstjaren 1932 en 1933 eventueel bepaald bij vergelijking met de kadastrale opbrengst die aan de, voor 1931, aan vaste goederen van denzelfden aard of gelijkwaardige opbrengst verbonden grondbelasting tot grondslag hebben gediend.

(*) Bij de wet van 23 December 1933, artikel 5, werd bepaald dat hetzelfde regime voor het jaar 1934 zou worden toegepast, maar met vermindering van den aanslagvoet op 8 %.

Art. 2 (1). De grondbelasting betreffende de ongebouwde perceelen wordt, voor 1935, geheven tegen den aanslagvoet van 8 % op de kadastrale opbrengsten zooals deze tot grondslag gediend hebben voor het vestigen van bedoelde belasting voor 1930.

Bedrijfsbelasting.

Art. 3. Het 2° lid van § 3 (2) van artikel 29 der samengeschiedelde wetten op de inkomstbelasting, wordt als volgt vervangen.

Bij gebreke aan bewijskrachtige gegevens, worden de bedrijfslasten van de onder 2° (3) van § 1 van artikel 25 bedoelde personen bepaald op het vierde, indien de bezoldigingen geen 15.000 frank te boven gaan, en op het vijfde, met minimum van 3.750 frank, indien zij meer dan dit cijfer bedragen.

Art. 4. § 1 van artikel 35 (4) der samengeschiedelde wetten op de inkomstbelastingen wordt als volgt aangevuld :

De inkomsten van man en vrouw worden samengevoegd, welke ook het aangenomen huwelijksvermogensstelsel zij en de aanslag wordt ten name van de echtgenooten gevestigd.

Belasting op de vertooningen of vermakelijkheden.

Art. 5. De bepalingen van artikel 12 (5), § 1, der wet van 4 Juli 1930, zijn van toepassing op de sluiting van inrichtingen en op het verbod om een heffing te doen, voorzien op het stuk van belasting op de vertooningen of vermakelijkheden, bij artikel 6 (6), 4° lid, van de samengeschiedelde wetten betreffende bewuste belasting.

(2) Art. 29, § 3, ...

Bij gebreke aan bewijskrachtige gegevens worden de bedrijfslasten van de onder 2° van artikel 25 bedoelde personen bepaald, zonder lager te mogen zijn dan 3.500 frank : op het vierde, indien de bezoldigingen lager zijn dan 15.000 frank, en op het vijfde, indien zij dit cijfer te boven gaan.

(1a) Artikel 6 der wet van 14 April 1933 :

(1) Deze tekst geeft, met beperking tot het jaar 1935, dien van artikel 6 der wet van 23 December 1933 weer.

(3) Art. 25, § 1 De bedrijfsbelasting treft al de nageelde inkomsten :

2° De verschillende bezoldigingen :

a) Van alle personen bezoldigd door een derde, zonder verbonden te zijn door een aannemingscontract, met inbegrip van de verkrijgers van pensioenen of lijfrenten.

b) Van de beheerders, commissarissen of vereffenaars van de vennootschappen op aandelen, met inbegrip van de gouverneurs, bestuurders, regenten, consoren en anderen, die soortgelijke ambten vervullen als deze belastingplichtigen.

(4) Art. 35, § 1. De bedrijfsbelasting wordt geheven van de gezamenlijke jaarlijksche inkomsten van elken belastingplichtige of, bij een korter of langer tijdvak dan een jaar, naar rato van alle evenredige gelijkwaardige som.

(5) Art. 12, § 1. Sluiting van de inrichting of verbod om inzetgelden of weddenschappen aan te nemen, zooals voorzien ter zake van taxe op het spel en de weddenschappen bij artikel 54 der wet van 31 December 1925, wordt door den directeur der belastingen uitgesproken, zoowel ten laste van natuurlijke als van rechtspersonen.

Zij is uitvoerbaar niettegenstaande alle beroep, mits beslissing van den Minister van Financiën, in geval van weigering de taxe te betalen of den waarborg te stellen.

De beslissing wordt uitgevoerd door toedoen van den procureur des Konings. Zij mag het voorwerp uitmaken van de verhalen voorzien ter zake van inkomstbelastingen.

(6) Art. 6. Bij bedrog of weglating hetzij in het register of in de toegangsbewijzen, kaarten en biljetten, bij artikel 3 bedoeld, hetzij in de voorgeschreven aangiften, wordt het vijfvoudig bedrag der ontdoken taxe gevorderd ; desnoods wordt zij van ambtswege naar de vermoedelijke ontvangsten vastgesteld.

In de bij dit artikel bedoelde gevallen kan de sluiting van de inrichting daarenboven worden uitgesproken door den bestuurder der belastingen voor eenen duur van tien tot dertig dagen ; het besluit van den bestuurder wordt door het toedoen van den procureur des Konings ten uitvoer gelegd.

Wanneer het schatplichtigen geldt die eene heffing doen ten laste van hen die vertooningen of vermakelijkheden bijwonen of er deel aan nemen, mag de sluiting vervangen worden door het verbod dergelijke heffing te doen.

De sluiting of het verbod mogen uitgesproken worden wanneer de schatplichtige zich er van onthoudt de taxe binnen den voorgeschreven termijn te storten.

Elke weigering gebruik te maken van de reglementaire middelen van toezicht en elke overtreding van de daartoe getroffen maatregelen worden gestraft met een boete van 50 tot 1000 frank.

Art. 6. Artikel 3, § 3 (1), der wet van 4 Juli 1930 wordt vervangen als volgt :

« Vrijstelling van de belasting wordt verleend voor de muziekaudities ingericht, zonder dat er inkomgeld wordt gevorderd of een andere soortgelijke heffing wordt gedaan, in de hotels, restaurants en dranklijsterijen, door toedoen alleen van artisten-musici ».

(1) Art. 3, § 3. De taxe wordt met de helft vermindert voor de muzikale audities ingericht, zonder dat er inkomgeld wordt gevorderd of een andere er mede gelijk te stellen heffing worde gedaan, in de hotels, restaurants en dranklijsterijen, door toedoen alleen van artisten-musici.

Vrijstelling van de taxe wordt verleend wanneer die audities op dezelfde wijze ingericht worden in lokalen uitsluitend gebruikt als restaurant.

Overgangsbepalingen.

Art. 7. Vorenstaande bepalingen zullen voor het eerst worden toegepast, wat betreft :

a) Artikel 3, op de van 1 Januari 1935 af normaal uitbetaalde of toegekende bezoldigingen ;

b) Artikel 4, op de aanslagen van dienstjaar 1935, gegrond op de bezoldigingen winsten of baten van het jaar 1934 ;

c) Artikel 5, met ingang van den dag na de bekendmaking van dit besluit, zelfs op de belastingschuldigen, die thans met de betaling van reeds gevestigde belastingen in gebreke gebleven zijn ;

d) Artikel 6, op de ontvangsten gedaan van af 16 December 1934.

Art. 8. Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit.

Wijziging en aanvulling van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 en betreffende het te werk stellen van werklozen door overheidsbesturen en instellingen van openbaar nut.

Voordracht aan den Koning.

Sire,

De ondervinding heeft geleerd dat het noodig is enkele wijzigingen te brengen aan de bepalingen van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933, nopens de deelneming van de openbare machten aan de controle en strafsancities inzake werkloosheid.

Het Nationaal Crisisfonds, wien het beheer is opgedragen van de gelden tot bestrijding van de werkloosheid, wordt overeenkomstig het bepaalde in het zoeven genoemd besluit, uitsluitend gestijfd met middelen door het Rijk, de provinciën en de gemeenten verschafft, zoodat dezen alleen de gansche last wordt opgelegd van het aandeel van het bedoelde Fonds in de hulp- en steunverleening aan werklozen.

Er dient derhalve naar andere middelen uitgezien.

Overigens, is het bij de thans bestaande regeling inzake werkloosheid niet mogelijk, de middelen die ter beschikking van het Nationaal Crisisfonds zijn gesteld tot andere doeleinden aan te wenden, dan tot het betalen van vergoedingen of toelagen.

Het spreekt echter van zelf dat het uitkeeren van vergoedingen en toelagen slechts kan worden verantwoord, in zoverre het onmogelijk is aan de werklozen die daarvoor in aanmerking komen, werk te verschaffen.

Het zou derhalve behooren te bepalen, dat een deel van de middelen waarover het Nationaal Crisisfonds beschikt, zal mogen worden gebruikt hetzij tot verleenen aan openbare instellingen of instellingen van openbaar nut van subsidies voor werken, bestemd om ten behoeve van de werklozen arbeidsgelegenheid te scheppen, hetzij zelfs om de professionele heropleiding van werklozen te bevorderen.

Er dient echter verstaan dat de aldus verleende subsidies den last niet mogen vergrooten van de openbare machten, die het Nationaal Crisisfonds van middelen voorzien en dat dit fonds derhalve zijn tusschenkomst slechts zal mogen verleenen tot een bedrag, gelijkstaande met dit van de besparing, die het uitvoeren van werken, als hier bedoeld zijn, zal medebrengen.

Het komt verder ook gewenscht voor wijziging te brengen in het stelsel van tewerkstelling van werklozen, onder artikel 8 van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 bedoeld.

Het wijzigen van de bestaande regeling heeft ten doel een betere tennuttemaking van den arbeid der werkloze werknemers, door het samenstellen van ploegen, gevormd met werklozen die over een zelfde getal arbeidsuren worden

te werk gesteld, tegen een loon, dat ondanks mogelijk noodige aanvulling van het getal werkuren, toch nog beneden het normale blijven zal.

De overheidsbesturen die op den arbeid van werklozen beroep zullen doen, zullen dezen 5 t. h. uitbetalen boven het bedrag van de tegemoetkomingen van het Nationaal Crisisfonds, naar hetwelk de duur berekend is van de prestatien om welke zij verzochten.

Zoo, eenerzijds, de gemeenten, die van het recht die haar bij artikel 8 verleend gebruik maken, verdienen aangemoedigd te worden, dan dringt zich anderzijds op, maatregelen te treffen ten aanzien van dezulke, die zonder wettige redenen, het landsbestuur hare medewerking zouden weigeren.

Met de wijziging van artikel 8 wordt beoogd zulks te bereiken.

Zekere wijzigingen dienden ten slotte ook nog gebracht in het bepaalde onder de artikelen 10 en 14, om werklozen, om het even van welken leeftijd, te kunnen verplichten leergangen te volgen, die te hunnen gerieve werden ingericht en tevens om de controle te vergemakkelijken van de werklozen, die lessen bijwonen om zich verder in een of ander vak te bekwamen.

Uwe Ministers, Sire, zijn er van overtuigd dat de maatregelen, die zij U verzoeken te willen bekrachtigen, er grootelijks zullen toe bijdragen den kanker der werkloosheid te bestrijden, deels door het te werk stellen van werklozen, deels door opleiding van dezen tot een ander vak of bedrijf dan hetwelk zij tot hertoe beoefenden.

Wij hebben de eer te zijn, met den diepsten eerbied,

KONINKLIJK BESLUIT (15 DECEMBER 1934).

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend, met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten en, inzonderheid, op litt. h, van Nr III van artikel 1 ;

Herzien het koninklijk besluit van 31 Mei 1933, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 26 Juli 1933, betreffende de tusschenkomst van de openbare machten, de controle en de strafbepalingen inzake werkloosheid ;

Op de voordracht van Onze Ministers van Arbeid en Sociale Voorzorg en van Binnenlandsche Zaken en het advies van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933, betreffende de tusschenkomst van de openbare machten, de controle en de strafbepalingen inzake werkloosheid, wordt als volgt gewijzigd :

« Art. 1. Het Nationaal Crisisfonds, ingericht bij koninklijk besluit van 31 December 1920, wordt gestijfd met middelen, door het Rijk, de provinciën en de gemeenten verschafft, mitsgaders eventueel van andere nader te bepalen geldmiddelen.

» Het Rijk komt tusschenbeide binnen de perken van de uitgave daartoe in de begroting van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg begrepen.

» De bijdrage der gezamenlijke provinciën en deze der gezamenlijke gemeenten, zullen onderscheidenlijk gelijk zijn aan het vierde van de Rijksbijdrage.

» Deze bijdrage wordt voorloopig vastgesteld op een bedrag van maximum 100 miljoen frank, hetwelk echter, binnen de perken door het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 gesteld, zal mogen worden overschreden, mits daartoe bij een koninklijk besluit, in gemeen overleg met de in raad vergaderde Ministers getroffen, verlof zal zijn gegeven ».

Art. 2. De volgende bepalingen worden toegevoegd aan artikel 7 van bovenvermeld koninklijk besluit van 31 Mei 1933 :

« Art. 7bis. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voor-

zorg zal de middelen, die ter beschikking van het Nationaal Crisisfonds zijn gesteld, gedeeltelijk mogen aanwenden tot het verleen van subsidieën tot het uitvoeren van werken ter bevordering van het te werk stellen van werklozen.

»Het daartoe te besteden bedrag wordt elk jaar vastgesteld.

»Het Nationaal Crisisfonds zal slechts subsidieën mogen verleen voor zulke werken, die uitgevoerd worden voor rekening van het Rijk, van provinciën, gemeenten, interopenbaarprovinciale of intercommunale maatschappijen van nut, van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen, van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen of van andere instellingen van openbaar nut, aan te wijzen bij een in gemeen overleg met de in Raad vergaderde Ministers genomen koninklijk besluit.

»Art. 7ter. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg mag eveneens, onder bij koninklijk besluit nader te bepalen voorwaarden, ten bezware van het Nationaal Crisisfonds, geldelijke steun verleen om de professionele heraanpassing en de tewerkstelling van werklozen te bevorderen.»

Art. 3. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 wordt door de hierna volgende bepalingen vervangen:

«Art. 8. Werklozen, die ten bezware van het Nationaal Crisisfonds ondersteund worden, zullen door het Rijk, door provinciën, gemeenten en instellingen van openbaar nut kunnen worden opgeroepen voor werken, tot welke uitvoering werd besloten om hun werkgelegenheid te verschaffen.

»De duur der prestatieën zal een getal uren niet mogen overschrijden, dat verkregen wordt bij deeling van het bedrag van den werklozensteun door dit van het speciaal uurloon, door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg vastgesteld, gehoord de commissie van reclamatieën.

»Bij het berekenen van het bedrag van den werklozensteun, zal mede worden gelet op het deel van de gezinsvergoedingen, dat hooger is dan dit welk bij de wet op de veralgemeening van de gezinsvergoedingen bepaald is.

»Ingeval prestatieën, berekend als hierboven bepaald, in steden minder dan 40 uur en op het platteland minder dan 36 uur per week bevatten, zullen de overheidsbesturen, die werklozen hebben opgeroepen, er toe mogen beslissen den duur ervan zoodanig te verlengen dat bovengenoemde cijfers bereikt worden, mits de uren te beloonen op den voet van bovenbedoeld speciaal uurloon.

»Dit loon, hetwelk nader zal worden bepaald, voor geschoolde arbeiders eenzijdig, en voor niet geschoolde anderzijds, zal voor den duur van de in vorenstaand lid bedoelde verlenging, niet meer mogen bedragen dan de drie vierden van het respectievelijk normaal loon.

»Ploegbazen en opzichters alleen zullen als geschoolde arbeiders aangezien worden.

»Tot goedmaking van de onkosten, den werklozen opgelegd door hunne tewerkstelling als bedoeld in lid 2 en 3 van dit artikel, zullen de oproepende overheidsbesturen hun eene vergoeding uitkeeren, gelijk aan 5 t. h. van den werklozensteun.

»Bij een koninklijk besluit, zal nader worden bepaald op welke wijze het bedrag der steungelden, aan opgeroepen werklozen verschuldigd, door toedoen van de diensten van arbeidsbemiddeling en werkloosheid, ter beschikking van de oproepende overheidsbesturen zal worden gesteld.

De gemeente zal voor den duur van de prestatieën, door werklozen ter uitvoering van dit artikel geleverd, worden ontslagen van de bij het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 tot wijziging van het regiem der werkloosheid opgelegde terugbetaling van 5 t. h. van het bedrag der steungelden en gezinsvergoedingen, door het Nationaal Crisisfonds uitgekeerd aan bedoelde werklozen en die bij de oproeping dezer tot grondslag hebben diende.

»Door onze Ministers van Arbeid en Sociale Voorzorg en van Binnenlandse Zaken, zal de bijdrage van de gemeenten in de uitgaven van het Nationaal Crisisfonds, haar

krachtens het bovengenoemd koninklijk besluit opgelegd, van 5 tot 10 t. h. kunnen worden verhoogd, in geval zij van het haar luidens het bepaalde in het eerste lid van dit artikel verleende recht, geen gebruik mochten maken.»

Art. 4 Het bepaalde onder artikel 10 van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 is thans gewijzigd als volgt:

«Art. 10. De tegemoetkomingen van het Nationaal Crisisfonds zullen insgelijks binnen de perken van het bepaalde onder vorenstaand artikel, worden geweigerd aan werklozen, die niet geregeld de door den gouverneur der provincie aangenomen leergangen zouden volgen, die te hunnen gerieve werden ingericht.»

Art. 5. Artikel 14 van het koninklijk besluit van 31 Mei 1933 wordt aangevuld als volgt:

«Art. 14. Elke gemeente is er toe gehouden een of meer beambten ernede te belasten ten minste eenmaal daags de controlekaarten te stempelen van de ingezetenen verzekerde werklozen.

»De controle wordt geoefend onder het toezicht van de Diensten van arbeidsbemiddeling en werkloosheid.

»De uren alsmede de wijze waarop de controle dient te geschieden, worden vastgesteld door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg. Dor dezen zullen geschikte maatregelen kunnen worden getroffen, tot het inrichten van de controle op werklozen, die lessen bijwonen, ten doel hebben hun verstandelijke ontwikkeling te verhoogden of hunne beroepsvaardigheid te vergrooten of ook nog hunne wederaanpassing te bevorderen.»

Art. 6. Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg zijn belast, ieder wat hem betreft, met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 15n December 1934.

RECHTERLIJK LEVEN

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 22 December 1934:

Is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer Lebeau (J.-M.-A.-A.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Hologne-aux-Pierres;

Aan den heer Roger (D.), uit zijn ambt van hoofdgriffier der rechtbank van eersten aanleg te Brugge.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden en is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Is de heer Geerincx, rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, op zijn verzoek, ontheven van zijn ambt van onderzoeksrechter bij die rechtbank;

Is de heer Huybrechts, onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, op zijn verzoek, ontheven van zijn ambt van burgerlijk rechter in den kriegsraad te Brussel;

Is tot griffier bij de rechtbank van koophandel te Luik benoemd, de heer Generet (E.), griffier titulaire bij die rechtbank, ter vervanging van den heer Galand, die als zoodanig aftreedt;

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 27 December 1934, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel waar te nemen, de heer Huybrechts, rechter in die rechtbank;

Is aangeduid om voor een tijd van drie jaar, ingaande op 27 December 1934, het ambt waar te nemen van burgerlijk rechter in de kriegsraad te Brussel, de heer Ernst de Brunswyck (baron A.-F.-L.-M.-J.-G.), rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel;

Is tot rechter in hooger beroep in huurzaken bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent aangewezen, de heer Dubois, rechter in die rechtbank;

Is tot plaatsvervanger van den rechter in hooger beroep in huurzaken bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent aangewezen, de heer Thienpont, rechter in die rechtbank.